

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ אַחֲרֵי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלָק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרָךְ כ"ט - חֻלְק כ'

קוֹנְטֵרְס 860

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיִה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

יא

ניגון "קול הזוהר" – אידיש #3 ניגון אני מאמין

אזוי נאנט מיר שטייען,
די ידן בעטען און שרייען,

ווען וועט משיח שוין זיין דא,
מיר ווארטן קוים, א שעה נאך א שעה,

פאר די צרות זאל קומען א סוף,
די בית המקדש זאל זיך בויען אויף,
וואס קענען מיר קינדער דערויף?

קומט'ס קינדער זיך צאם – נעמען,
די הארץ זיך אנווארעמען,

גרויסע און קליינע די זכיה האבן דא,
הערן "קול הזוהר" א שעה נאך א שעה,

בזכות התנא ר' שמעון, אלע גוטע השפעות אראפ קומען,
בגאולה שלימה בקרוב, צו אונז קומען.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

ניגון "קול הזוהר" – לשון הקודש #3 ניגון אני מאמין

אני מאמין
אני מאמין
מבקשים ומיחלים עד מתי,
שיאמר לצרותינו די,
בנה ביתך כבתחילה,
בכח העצום של כל מילה
ליטול חלק בביאת הגאולה,

בצוותא נלמד בחשק,
נשאב קדושה, במתק "קול הזוהר",
ישמע ברמה קול המעורר את הנשמה,
בזכות התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי,
בכל העולמות יושפע שפע רב בלי די,

בְּרִיךְ: דָּא קְבוֹרַת רַחֵל, דְּאִיְהִי קִיּוּמָא בְּפִרְשַׁת
דְּרַכִּים, וַיִּבְשֹׂר לָהּ וַיִּנְחַם לָהּ וְלֹא
צְבִיאת לְקַבְּלָא תַּנְחוּמִין, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב,
מֵאֲנָה לְהַנְחִים עַל בְּנֵיהּ. וּבִשְׁבִיל
שְׁהִלְכוּ עִמּוֹ בְּקָרִי, גְּלָהּ לְהוֹן, וּשְׁכִינְתָא
גְּלַתְהּ עִמָּהּ.

בְּכַרְ עֵץ - זֶה יְרִיחוֹ. אוֹ עַל הָאָרֶץ
- זוֹ יְרוּשָׁלַיִם. אֶפְרָחִים - אֵלוּ
הַכְּרוּבִים שְׁלֹמְעֵלָה. אוֹ בִיציִים -
אֵלוּ הַכְּרוּבִים שְׁלֹמְטָה. פְּנִים
גְּדוּלוֹת וּפְנִים קִטְנוֹת.

וְהָאֵם רִבְצַת עַל הָאֶפְרָחִים אוֹ עַל
הַבִּיצִים לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבְּנִים
שֶׁלָּח תִּשְׁלַח אֶת הָאֵם. זֶהוּ
שְׁכָתוּב (ישעיהו א) וּבִכְפֹשְׁעֵיכֶם שֶׁלָּחָה
אִמְכֶם. וְאֵת הַבְּנִים תִּקַּח לָךְ לְמַעַן
יִיטֵב לָךְ וְהֶאֱרַכְתְּ יָמִים, בְּשִׁבִיל
שֶׁהָאֵם הוֹלֶכֶת וְנוֹדֶדֶת מִגּוֹזְלָה
וּמִקְנָה. וְזֶה גֵרָם לָךְ אֲרִיכוֹת
אִפְסִים, שְׁשֵׁת הַיָּמִים שְׁלֹמְעֵלָה,
שֶׁיִּרְחַמּוּ עַל הָעוֹלָם. זֶהוּ שְׁכָתוּב
(שמות לד) ה' ה' אֵל רַחוּם וְחַנוּן
אָרֶךְ אִפְסִים וְרַב חֶסֶד וְאֱמֶת.
וּמֵאֲרִיךְ הַרְגֵז מֵהַפְּנִים,
שֶׁהַסְּתַלְקוּ בְּעוֹנוֹתֵיהֶם שֶׁל
יִשְׂרָאֵל. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שם א) וְרֵאִיתָ
אֶת אַחֲרֵי וּפְנֵי לֹא יָרְאוּ.

דוֹרֵי יָרֵד לְגַנּוּ לְעֲרָגוֹת הַבֶּשֶׂם
לְרַעוֹת בְּגַנִּים וְלִלְקֹט שׁוֹשְׁנִים (שיר
א) בֹּא וּרְאֵה, כָּל הַשִּׁירִים קָדַשׁ,
וְשִׁיר הַשִּׁירִים קָדַשׁ קְדוּשִׁים. כְּנֶסֶת
יִשְׂרָאֵל מִשְׁבַּחַת אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרִיף
הוּא וְאוֹמְרַת דוֹדֵי. זֶהוּ שְׁכָתוּב
(שם ה) דוֹדֵי צַח וְאָדוּם.

בֹּא וּרְאֵה, בְּשַׁעַת שְׁמַגִּיעַ חֲצוֹת
הַלֵּילָה, מִתְעוֹרְרַת שְׁלֵהֶבֶת אַחַת
וְנִכְנְסַת תַּחַת פְּנֵי הַתַּרְנְגוּל,
וְקוֹרָא. וּבִאֲתוֹתָ הַשַּׁעַת הַקְּדוּשׁ
בְּרִיף הוּא יָרֵד אֶל גַּנּוּ, שְׁהִיא גַן
הַעֲדֵן הַעֲלִיּוֹן שֶׁיֵּשׁ לְקְדוּשׁ בְּרִיף
הוּא. וּבִאֲתוֹתָ שְׁעָה מִתְעוֹרְרַת
הַתַּרְנְגוּל שֶׁל מַעְלָה, וְאוֹמֵר:
קוֹמּוּ כָּל אוֹתָם שְׁשֵׁנָה בְּחוֹרֵיהֶם,

בְּרִיךְ: דָּא קְבוֹרַת רַחֵל, דְּאִיְהִי קִיּוּמָא בְּפִרְשַׁת
דְּרַכִּים, וַיִּבְשֹׂר לָהּ וַיִּנְחַם לָהּ וְלֹא
צְבִיאת לְקַבְּלָא תַּנְחוּמִין, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב,
מֵאֲנָה לְהַנְחִים עַל בְּנֵיהּ. וּבִשְׁבִיל
שְׁהִלְכוּ עִמּוֹ בְּקָרִי, גְּלָהּ לְהוֹן, וּשְׁכִינְתָא
גְּלַתְהּ עִמָּהּ.

בְּכַרְ עֵץ: דָּא יְרִיחוֹ. אוֹ עַל הָאָרֶץ: דָּא
יְרוּשָׁלַיִם. אֶפְרָחִים: אֵלִין כְּרוּבִים
דְּלַעֲיָלָא. אוֹ בִיציִים: אֵלִין כְּרוּבִים
דְּלַתְתָּא. אֲנַפֵּי רַבְרְבִי, וְאֲנַפֵּי זוֹטְרִי.

וְהָאֵם רִבְצַת עַל הָאֶפְרָחִים אוֹ עַל הַבִּיצִים
לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבְּנִים שֶׁלָּח תִּשְׁלַח
אֶת הָאֵם. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיהו א) וּבִכְפֹשְׁעֵיכֶם
שֶׁלָּחָה אִמְכֶם. וְאֵת הַבְּנִים תִּקַּח לָךְ לְמַעַן יִיטֵב
לָךְ וְהֶאֱרַכְתְּ יָמִים, בְּשִׁבִיל דְּאִיּוּמָא אֲזוּלָא
וּמִנְדָּדָא מִגּוֹזְלָה וּמִקְנֵינָה. וְדָא גְרָים לָךְ אֲרִיכוֹ
דְּאֲנַפִּין, שִׁית יוּמִין דְּלַעֲיָלָא, דִּירְחַמוּ עַל
עַלְמָא. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (שמות לד) ה' ה' אֵל
רַחוּם וְחַנוּן אָרֶךְ אִפְסִים וְרַב חֶסֶד וְאֱמֶת. וְאֲרִיף
רוֹגְזָא מִן אִפִּין דְּאֶסְתַּלְקוּ בְּחוֹבֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל.
הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (שם לג ב) וְרֵאִיתָ אֶת אַחֲרֵי וּפְנֵי
לֹא יָרְאוּ.

דוֹרֵי יָרֵד לְגַנּוּ לְעֲרָגוֹת הַבֶּשֶׂם לְרַעוֹת בְּגַנִּים
וְלִלְקֹט שׁוֹשְׁנִים (שח"ש ו ב). תָּא חֲזִי, כָּל
הַשִּׁירִים קָדַשׁ, וְשִׁיר הַשִּׁירִים קָדַשׁ קְדוּשִׁים.
כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל מִשְׁבַּחַת לִיָּה לְקוּדְשָׁא בְּרִיף
הוּא, וְאוֹמְרַת דוֹדֵי. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (שם ה)
דוֹדֵי צַח וְאָדוּם.

הָא חֲזִי, בְּשַׁעַתָּא דִּיהָא פְּלַגוֹת לִילְיָא. אִיתְעַר
שְׁלֵהוּבָא חֲדָא, וַיַּעוֹל תַּחַת גְּדַפֵּי
דְּתַרְנְגוּלָא, וְקָאֲרִי. וּבִהָהוּא שַׁעַתָּא, קוּדְשָׁא
בְּרִיף הוּא יָרֵד אֶל גַּנּוּ, דְּאִיהוּ גַן עֲדֵן עֵילְאָה,
דְּאִית לִיָּה לְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא. וּבִהָהִיא שַׁעַתָּא

אתער תרנגולא דלעילא, ואמר, קומו כל אינון דשינתא בחוריהון, הא שענתא איהי לאתחברא איילתא בבבילה. זכאה איהו כל בר נש דיקום בפלגות ליליא לאתעסקא באורייתא. דקודשא בריך הוא וכל צדיקייא אציתו לקליה. הדיא הוא דכתיב, (שם ח יג) היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני.

ובהאי שענתא, מאן דאתעסק באורייתא, איתרק עליה חד חוטא דחסד. ובהאי שענתא, קודשא בריך הוא ירד לגנו. למי ירד, לערוגות הבושם. ומאן אינון ערוגות הבושם, הדיא הוא דכתיב, (שמות ל כג) בשמים ראש. ומאן אינון, צדיקים.

לרעות בגנים, בגן עדן דלעילא, וגן עדן דלתתא, דאיברי העולם הזה, והעולם הבא. ללקוט שושנים, מאן אינון שושנים. אלין צדיקייא דאתעסקו באורייתא, ואינון דמרחשון אורייתא בשפנותייהו. הדיא הוא דכתיב, שושנים, אל תקרי שושנים, אלא שושנים, שאפילו בקבר רוחשות תורה.

אמר ליה, וכי לאינון דאתעסקון באורייתא קטיל לון קודם זמנם, ואינון צדיקים דלא חבו. תא חזי, ירבעם בשעתא דהיה לנוקא, היה זכאי, ולא היה ליה חובה, אמר הקדוש ברוך הוא למלאך המות, זיל ואייתי לירבעם בן נבט.

בההוא שענתא אמרו מלאכי השרת, (תהלים ח יב) ה' אדונינו מה אדיר שמך בכל הארץ. מה דאיהו שמך איהו אדיר ביה, והוא צדיק, אנה ליה, ועל זכותא דיליה ייתי שפע לנא. אמר להון קודשא בריך הוא, אי רענא דילכון דאשבוק ליה, אנה שבוק ליה.

הנה השעה היא לחבר האילת עם בעלה. אשריו כל אדם שיקום בפרצות הלילה להתעסק בתורה, שהקדוש ברוך הוא וכל הצדיקים מקשיבים לקולו. זהו שכתוב היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני (שם ח).

ובשעה הזו, מי שמתעסק בתורה, מוריק עליו חוט אחד של חסד. ובשעה הזו הקדוש ברוך הוא ירד לגנו. למי ירד? לערוגות הבושם. ומי הם ערוגות הבושם? זהו שכתוב (שמות ל) בשמים ראש. ומי הם? צדיקים. לרעות בגנים - בגן העדן שלמעלה וגן העדן שלמטה, שנקרא העולם הזה והעולם הבא. ללקט שושנים, מי הם השושנים? אלו הצדיקים שהתעסקו בתורה, ואותם שמתרשים תורה בשפנותיהם. זהו שכתוב שושנים, אל תקרי שושנים אלא שושנים, שאפילו בקבר רוחשות תורה.

אמר לו: וכי לאותם שמתעסקים בתורה הורג אותם קדם זמנם, והם צדיקים שלא חטאו? בא וראה, בשעה שיירבעם היה תינוק, היה זכאי, ולא היה לו חטא. אמר הקדוש ברוך הוא למלאך המות: לך ותביא את ירבעם בן נבט.

באותה שעה אמרו מלאכי השרת, (תהלים ח) ה' אדונינו מה אדיר שמך בכל הארץ. מה ששמך הוא אדיר בו, והוא צדיק - הנה לו, ועל זכותו יבוא לנו שפע. אמר להם הקדוש ברוך הוא: אם רצונכם שאעזב אותו, אני עוזב אותו.

אמר להון קודשא בריך הוא, אי רענא דילכון דאשבוק ליה, אנה שבוק ליה.

ואחר כך יצא לתרבות רעה, ועשה שני עגלי זהב, וחטא והחטיא את ישראל. אמר להם הקדוש ברוך הוא: הרי כל השפע שהיה נותן לכם, התהפך לכם לזמא. לא היה טוב לכם שהבאתיו לכאן בשעה שהיה זכאי, והיה מלמד אותו מטטרו"ן תורה? ! באותה שעה פתחו כלם ואמרו, (תהלים קיש) צדיק אתה ה' וישר משפטיך. ועל זה הקדוש ברוך הוא ירד לגנו ללקט שושנים.

פתח התינוק ואמר, (מיכה ו) עמי מה עשיתי לך ומה הלאתיך ענה בי. הקדוש ברוך הוא, בנביבות שיש לו עם ישראל, קרא להם: עמי, מה עשיתי לך? למה עשיתי לך? אלא שתלכו לבתי כנסיות ולבתי מדרשות, ותעידו בי שאני אגד. זהו שכתוב (דברים ו) אגד. זהו שכתוב ענה בי.

תעידו שאני אגד, ומתעלה על השם של ארבעים ושתים תבות, שהם בפרשת קריאת שמע מן ואהבת עד והיה, ותעשו ליחד שמי עליכם. והוא השם בדרגת השם של ארבעים ושנים שמות. ובשם של שבעים ושתים תבות יש בפרשת קריאת שמע מן והיה עד ושמתם. ובשם של חמשים תבות מן ושמתם עד סוף הפרשה, פחשבון שערי בינה. ובשם של שבעים ושנים מן ויאמר עד סוף הפרשה.

ואותן ארבע פרשיות עם שתים עשרה תבות שיש בקריאת שמע, (שני חודים) עליונים, יעשו כלם מאתים וארבעים ושמונה, פחשבון מאתים ארבעים ושמונה איברים. וכל איש שיקרא קריאת שמע כראוי, כל תבה ותבה משפיעה בכל איבר ואיבר שלו. ואם האיש לא יקרא

ובתר בן נפק לתרבות רעה, ועביד תרי עגלי דדהבא, וחטא והחטיא את ישראל. (ד) וטע"א) אמר להוין קודשא בריך הוא, הרי כל שפע דהיה יהיב לכוון, אתהפך לכוון בזוהמא, לא הוה טב לכוון דתייתי ליה הכא בשעתא דהיה זכאי, והוה אולף ליה מטטרו"ן אורייתא. בשעתא ההיא, פתחו בלהו ואמרו, (תהלים קיש קלו) צדיק אתה ה' וישר משפטיך. ועל דא קודשא בריך הוא ירד לגנו ללקט שושנים.

פתח ינוקא ואמר, (מיכה ו) עמי מה עשיתי לך ומה הלאתיך ענה בי. קודשא בריך הוא בנביבותא דאית ליה עם ישראל, קרא להוין עמי. מה עשיתי לך, למה עשיתי לך. אלא דתזלוון לבתי כנסיות ולבתי מדרשות, ותסהידו בי דאנא אגד, הדא הוא דכתיב, (דברים ו) ה' אגד. הדא הוא דכתיב ענה בי.

תסהידו דאנא חד, ומתעלה על שמא דמ"ב תיבין, דאינון בפרשת קריאת שמע, מן ואהבת עד והיה. ותעבידו ליחדא שמי עליכו. ואיהו שמא כדוגמא שמא דמ"ב שמיהן.

ובשמא דשבעין ותריין תיבין, דאית בפרשת קרית שמע, מן והיה עד ושמתם. ובשמא דחמשין תיבין, מן ושמתם עד סוף פרשתא, פחושבון שערי בינה. ובשמא דשבעין ותריין, מן ויאמר עד סוף הפרשה.

ואינון ארבע פרשין, עם תריסר תיבין דאית בקריאת שמע, (תבין וחודין) עילאין, ותעבידו בלהו מאתן וארבעין ותמננא, פחושבון מאתים ושמנה וארבעים אברים. וכל אינש דיקרי קרית שמע כדקא יאות, כל תיבה ותיבה משפיע בכל אבר ואבר דיליה. ואי אינש לא יקרי קרית שמע ביממא ובביליליא,

קריאת שמע ביום ובלילה, כל איבר ואיבר שלו יתמלא מרוח רעה, ומכל דברים ומחלות רעות של העולם.

אמר התינוק: שלש תבות הן שחסרות מן מאתים ארבעים ושמונה התבות, ובמה נשלמות? אמר: אני שמעתי מאבא, עם ה' אלהיכם אמת.

פתח הסבא של התינוק ואמר: (קהלת ט) עיר קטנה ואנשים בה מעט וגו', ומצא בה ילד מסכן וחסד וגו'. בא וראה, עיר קטנה - זו תבת נח. ואנשים בה מעט - אלו אשתו ובניו ונשי בניו, וחיית ועופות ובהמות. ובא אליך מלך גדול וסבב אותה - זה יצר הרע. ומצא בה איש מסכן וחסד - זה נח. ומלט הוא את העיר בחרמתו.

סֵפֶר תּוֹרָה

סעודות השבת, בכל אותם ההמונים העליונים. ויאמר משה אכלהו היום פי שבת היום לה'. היום לא תמצאהו בשדה. שלש פעמים היום, כחשבון שלש סעודות, שנקראו ענג. ומהו ענג? זהו שכתוב (ישעיה נח) וקראת לשבת ענג'. (בראשית ב) ונהר יצא מעדן להשקות את הגן. ובחשבון שלש גליות שאמר משה כנגדן אהי"ה אהי"ה אהי"ה שלש פעמים.

אני אהיה עמכם בגלות הראשונה, זהו שאמרו, גלו למצרים - שכינה עמהם. ואני אהיה עמכם בגלות השנייה, זהו שאמרו, גלו לבבל - שכינה עמהם. ואני אהיה עמכם בגלות השלישית, זהו שאמרו, גלו ליגן - שכינה עמהם. אהיה רביעי לא גלה להם, אלא (ישעיה ס) אני ה' בעתה אחישנה. זכו אחישנה, לא זכו בעתה.

כל אבר ואבר דיליה יתמלי מן רוח רעה, ומכל מלין ומרעין בישין דעלמא.

אמר ינוקא, תלת תיבין אינון, דחסרין מן קרית שמע, מן רמ"ח תיבין, ובמה אשתלימו. אמר, אנא שמענא מאבא, עם ה' אלהיכם אמת.

פתח סבא דינוקא ואמר, (קהלת ט יד) עיר קטנה ואנשים בה מעט וגו', ומצא בה ילד מסכן חכם וגו'. תא חזי, עיר קטנה, דא תיבת נח. ואנשים בה מעט, אלו אשתו ובניו ונשי בניו, וחיית ועופות ובהמות. ובא אליה מלך גדול וסבב אותה, זה יצר הרע. ומצא בה איש מסכן וחסד, דא נח. ומלט הוא את העיר בחרמתו.

סֵפֶר תּוֹרָה:

סעודתי דשבת בכל אינון אוכלוסין עילאין. (שמות טז כד) ויאמר משה אכלהו היום פי שבת היום ליהוה. היום לא תמצאהו בשדה. תלת זמנין היום, פחושבון תלת סעודתי, דאתקריאו ענג. ומהו ענג. הדא הוא דכתיב, (ישעיה נח יג) וקראת לשבת ענג'. (בראשית ב) ונהר יצא מעדן להשקות את הגן. ובחושבון תלת גליות, שאמר משה כנגדן אהי"ה אהי"ה אהי"ה תלת זמנין.

אנא אהיה עמכון בגלותא קדמאה, הדא הוא דאמרו, גלו למצרים שכינה עמהם. ואנא אהיה עמכון בגלותא תניינא, הדא הוא דאמרו, גלו לבבל שכינה עמהם. ואנא אהיה עמכון בגלותא תליתאה, הדא הוא דאמרו, גלו ליגן שכינה עמהם. אהיה רביעאה לא גילה להון, אלא (ישעיה ס כב) אני ה' בעתה אחישנה. זכו אחישנה, לא זכו בעתה.

(אמר רבי פנחס, רצה הקדוש ברוך הוא לנסות את ישראל וכו').

הוא חזי, אם ישיבו לא נשארו בגלות יום אחד שלם. אמר ליה בחשאי, מהו יום אחד,

זהו שאמר (בראשית כט ז) הן עוד היום גדול לא עת האסף המקנה וגו'. אם תבו בתיובתא, יצאו לזמן היום שאמר הנביא. ואם לאו לא עת האסף המקנה, השקו הצאן ולכו רעו. בספרא דרב המנונא סבא, אם לא תבו בתיובתא, לא יפקון עד דישתלים שמה דקודשא בריהו יהו"ה.

דבר אחר, ישראל נמשלו ליונה, והכנפים כנפים, והכנפים שלימים, לא יש עוף בעולם שיקחה. כף ישראל, בשעה שהם שלימים במצות, לא יש בכל העולם מי שיוכל להם. כמו שהוא כתוב בפרשת בלעם (במדבר כג ח) מה אקב לא קבה אל ומה אזעם לא זעם ה'. ואחר כף זנו אחרי אלהיהם, ויחר אף ה' בהם.

ועל דא (במדבר טו לט) ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זנים אחריהם. ומהו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם. זהו (בראשית ו ה) רק רע כל היום, וזהו רע רע יאמר וגו'.

ועל דא (שמות לג כג) וראית את אחורי. הדא הוא דכתיב, (איכה ב ג) השיב אחור ימינו. וכתיב (דברים לב כ) אסתירה פני מהם אראה מה אחריתם וגו'. ועל דא בשעה שישאל היו בלב שלם לפני ה', מה היה. (דברים ה ד) פנים בפנים דבר ה'. (ואם לאו, בספרא דאחוריים). וזהו העריות. הדא הוא דכתיב, (ויקרא יח ז) ערות אביך וערות אמך לא תגלה.

ויש אחור מן קדושה. הדא הוא דכתיב, (הושע יא ט) אחרי ה' ילכו פאריה ישאג. ואתקרי

לא זכו - בעתה.

(אמר רבי פנחס, רצה הקדוש ברוך הוא לנסות את ישראל וכו').

בא וראה, אם ישובו, לא נשארו בגלות יום אחד שלם. אמר לו בחשאי, מהו יום אחד? זהו שאמר (בראשית כט ז) הן עוד היום גדול לא עת האסף המקנה וגו'. אם שבו בתשובה, יצאו לזמן היום שאמר הנביא. ואם לא עת האסף המקנה, השקו הצאן ולכו רעו. בספרא של רב המנונא סבא, אם לא שבו בתשובה, לא יצאו עד שישתלים שמו של הקדוש ברוך הוא יהו"ה.

דבר אחר, ישראל נמשלו ליונה, והכנפים למצוות. כמו בשעה שהיונה יש לה כנפים והכנפים שלימים, לא יש עוף בעולם שיקחה - כף ישראל, בשעה שהם שלימים במצוות, לא יש בכל העולם מי שיוכל להם. כמו שהוא כתוב בפרשת בלעם (במדבר כג ח) מה אקב לא קבה אל ומה אזעם לא זעם ה'. ואחר כף זנו אחרי אלהיהם, ויחר אף ה' בהם. ועל דא (במדבר טו טו) ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זנים אחריהם. ומהו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם? זהו (בראשית ו ה) רק רע כל היום, וזהו (משלי ב) רע רע יאמר וגו'.

ועל דא (שמות לג) וראית את אחרי. זהו שכתוב (איכה ב) השיב אחור ימינו. וכתוב (דברים לב) אסתירה פני מהם אראה מה אחריתם וגו'. ועל דא בשעה שישאל היו בלב שלם לפני ה', מה היה? (דברים ה) פנים בפנים דבר ה'. (ואם לא - בצד האחוריים) וזה העריות. זהו שכתוב (ויקרא יח) ערות אביך וערות אמך לא תגלה.

ויש אחור מן קדושה. זהו שכתוב

(הושע יא) אַחַר־י ה' יִלְכוּ כְּאַרְיֵה
 יִשְׂאֵג. וְנִקְרָא פְּנִים כְּלִפֵּי מִטָּה,
 וְאַחֹר כְּלִפֵּי מַעְלָה. וְנִקְרָא חֵל
 כְּלִפֵּי מַעְלָה, וְקֹדֶשׁ כְּלִפֵּי מִטָּה.
 וְזֶה בִקְשׁ מִשֶּׁה לִידַע, זֶה שְׁהִיָּה
 פְּנִים לְגַבִּי מַעְלָה, וְאָמַר לוֹ, (שְׁמוֹת
 א) כִּי לֹא יִרְאֵנִי הָאָדָם וְחִי. וְאַחַר
 כִּד בִקְשׁ שִׁיתֵן נִשְׁמָה לְיִשְׂרָאֵל מִן
 הַפְּנִים שְׁהֵם לְמִטָּה, וְנִקְרָאוּ
 אַחֲרֵיהֶם לְגַבִּי מַעְלָה. וְאָמַר לוֹ
 וְרֵאִיתָ אֶת אַחֲרֵי. אֵתְּהָ תֵרְאֶה וְהֵם
 לֹא יִרְאוּ. הֲרֵי תִבְיֵן שְׁהִיָּה לְגַבִּי
 אַחֹר, וְלְגַבִּי יִשְׂרָאֵל פְּנִים. וְעַל
 זֶה אָמַר לֹא יִרְאוּ, וְלֹא אָמַר לֹא
 תֵרְאֶה.

בֹּא וְרֵאֶה, בְּחֻטָּא אָדָם הִרְאִישׁוֹן
 אֲבָדוֹ הַפְּנִים הָעֲלִיּוֹנִים, וּבְחֻטָּא
 הָעֵגֶל הַפְּנִים הַתַּחְתּוֹנִים,
 שְׁנִקְרָאִים אַחֹר כְּלִפֵּי מַעְלָה.
 וּבְכָל גְּלוּת וְגְלוּת אֲבָדוֹ. וְהוּא
 סוּד גְּדוּל, וְכָל זֶה נִרְמַז בְּשֵׁם
 יְהו"ה. י' - פְּנִים עֲלִיּוֹנִים. ה' -
 אַחֹר לְגַבִּי י', וְפְנִים לְגַבִּי ו'. ו'
 אַחֹר לְגַבִּי ה' הָעֲלִיּוֹנָה, וְפְנִים
 לְגַבִּי ה' הַתַּחְתּוֹנָה. ה' אַחֹר לְגַבִּי
 ו', וְפְנִים לְגַבִּי הַסּוּד שְׁלֻמְטָה.
 וּמְהוּ יְהו"ה, שְׁנִקְרָא אַחֹר לְגַבִּי
 יְהו"ה שְׁלֻמְעֵלָה, וְזֶה הַמַּבְדִּיל
 בֵּין קֹדֶשׁ וּבֵין קֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים.
 יְהו"ה שְׁלֻמְעֵלָה - אָדָם הָעֲלִיּוֹן.
 יְהו"ה שְׁלֻמְטָה - אָדָם שְׁנֵי וְיֵשׁ
 אָדָם שְׁהוּא שְׁלִישִׁי, שְׁנִקְרָא אַחֹר
 לְגַבִּי הַשֵּׁם הַשְּׁנִי, וְהַשֵּׁם הַשְּׁנִי
 הוּא פְּנִים לְגַבִּי זֶה. וְהוּוּ הַמַּבְדִּיל
 בֵּין קֹדֶשׁ לְחֵל. וְהֵם שְׁלֹשׁ
 בְּחֻשְׁבוֹן אֶהְיֶה אֶהְיֶה אֶהְיֶה
 שְׁלֹשׁ פְּעָמִים.

דְּבַר אַחַר, וַיֹּאמֶר (שְׁמוֹת טז) וַיֹּאמֶר ה'
 אֲכַלְהוּ הַיּוֹם כִּי שֶׁבַת הַיּוֹם לָהּ
 הַיּוֹם לֹא תִמְצָאוּהוּ בַשְּׂדֵה. הַפְּסוּקָה
 הַזֶּה פְּרֻשׁוֹהוּ הַחֲבָרִים, תַּחֲת
 פְּתוּר הָעֲלִיּוֹן, הַפְּתוּר שְׁמִמְנָה
 בְּכ"ב הָאוֹתִיּוֹת. בְּטַבְעַת

פְּנִים לְגַבִּי מִטָּה, וְאַחֹר לְגַבִּי מַעְלָה. וְאַתְקַרִּי
 חוֹל לְגַבִּי מַעְלָה, וְקוֹדֶשׁ לְגַבִּי מִטָּה.

וְזֶה בִקְשׁ מִשֶּׁה לִידַע, זֶה שְׁהִיָּה פְּנִים לְגַבִּי
 מַעְלָה. וְאָמַר לֵיה, (שְׁמוֹת לג כ) כִּי לֹא יִרְאֵנִי
 הָאָדָם וְחִי. וְאַחַר כִּד בִקְשׁ שִׁיתֵן נִשְׁמָה
 לְיִשְׂרָאֵל מִן הַפְּנִים שְׁהֵם לְמִטָּה, וְנִקְרָאוּ
 אַחֲרֵיהֶם לְגַבִּי מַעְלָה. וְאָמַר לֵיה, (שֵׁם כג) וְרֵאִיתָ
 אֶת אַחֲרֵי. אֵתְּהָ תֵרְאֶה וְהֵם לֹא יִרְאוּ. הֲרֵי
 תִבְיֵן שְׁהִיָּה לְגַבִּי אַחֹר, וְלְגַבִּי יִשְׂרָאֵל פְּנִים.
 וְעַל זֶה אָמַר לֹא יִרְאוּ, וְלֹא אָמַר לֹא תֵרְאֶה.
 הֵא חֲזִי, בְּחוּבָא דְאָדָם קְדַמָּא, אֲבָדוֹ הַפְּנִים
 עֵילְאִין. וּבְחוּבָא דְעֵגֶל, פְּנִים תַּתְאִין,
 דְאַתְקַרִּי אַחֹר לְגַבִּי עֵילְא. וּבְכָל גְּלוּת וְגְלוּת
 אֲבָדוֹ. וַאִיהוּ רְזָא רְבֻרְבָּא, וְכָל דָּא נִרְמַז בְּשֵׁם
 יְהו"ה. י', פְּנִים עֵילְאִין. ה', אַחֹר לְגַבִּי י',
 וְפְנִים לְגַבִּי ו'. ו', אַחֹר לְגַבִּי ה' עֵילְאָה,
 וְפְנִים לְגַבִּי ה' תַּתְאָה. ה', אַחֹר לְגַבִּי ו',
 וְפְנִים לְגַבִּי רְזָא דְלִתְתָא.

וּמֹאִי אִיהוּ יְהו"ה, דְאַתְקַרִּי אַחֹר לְגַבִּי יְהו"ה
 דְלְעֵילְא, וְדָא הַמַּבְדִּיל (דף נט ע"ב) בֵּין
 הַקֹּדֶשׁ וּבֵין קֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים. יְהו"ה דְלְעֵילְא,
 אָדָם עֵילְאָה. יְהו"ה דְלִתְתָא, אָדָם תַּנְיִנָּא.
 וְאִית אָדָם דְאִיהוּ תְלִיתָאָה, דְאַקְרִי אַחֹר, לְגַבִּי
 שְׁמָא תַנְיִנָּא. וְשְׁמָא תַנְיִנָּא אִיהוּ פְּנִים לְגַבִּי
 דָּא. וְדָא הוּא הַמַּבְדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לְחוֹל. וַאִינוֹן
 תְּלַת, בְּחוּשְׁבוֹן אֶהְיֶה אֶהְיֶה אֶהְיֶה תְּלַת
 זְמַנִּין.

דְּבַר אַחַר וַיֹּאמֶר מִשֶּׁה אֲכַלְהוּ הַיּוֹם כִּי שֶׁבַת
 הַיּוֹם לָהּ הַיּוֹם לֹא תִמְצָאוּהוּ בַשְּׂדֵה.
 הַאִי קָרָא אוּקְמוּהָ חֲבָרִיא, תַּחֲת פְּתוּר
 עֵילְאָה, פְּתוּר דִּי מְמַנָּא בְּעֵשְׂרִין וְתֵרִין אֲתוּוֹן.
 בְּעֵיזְקָא דְלְעֵילְא, לְקַטִּין תְּרִין סְטָרִין, חַד

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵהוּן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוּן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוּן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהּ אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהּ אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

שיעורים בזוהר היומי
0722-990044

ניתן לשמוע שיעורים בדה היומי של:

- תיקוני זוהר,
- זוהר הקדוש,
- ספרי קבלה,
- ובזוהר היומי של החוק לישראל

בקרוב יתווספו עוד ועוד שיעורים

טעמו וראו כי טוב!!!

הרוצה לזכות הרבים בפרסום שיעורים שנאמרו ברבים, נא ליצור קשר:

0548-436784 או בפקס 02-9951300

קול הזוהר 0722-990044

קול הזוהר נשמע בארצינו